

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In Qvo Genuina sententia profundissimi Doctoris de Auxilio gratiæ medicinalis Christi Salvatoris, & de prædestinatione hominum & Angelorum proponitur, ac dilucidè ostenditur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

59. Meritum agnoscunt pariter in initio fidei; illi inviti, hi palam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13704

gentia procul post se relinquunt. Quo enim p. cto in operibus faciendis cum libertate co-
 hareret, exhortationes non extingueret, fatum
 excideret, satis accuratè penetrarunt. Testis
 enim est Prosper in Epist. ad August. quod ex-
 pressè dicerent: *Libertatem suam ab hoc Dei auxi-
 lio invitant, si quod Deus mandat, elegerit.* Hoc est,
 si electio voluntatis ad credendum Deo ante-
 cellit. Et Hilari. tradit, quod illam gratiam
 in Scripturis commemorari dicerent, *qua unus-
 quisque post voluntatem iuvatur.* Nempe volebat,
 hominem ex se incipere velle, non solum cre-
 dendo, sed etiam cupi libet virtutis opus facere
 desiderando: quam imperfectam voluntatem
 Deus postea quasi ignem sufflando roboraret.
 Unde August. addit, quod ipsi hortabantur quo-
 que ad castitatem, ebrietatem, pietatem, & cetera,
 quæ Dei dona esse confitebantur, nec dicebant exhorta-
 tionem suam impediri prædestinationis Dei.
 Quæ omnia latius in Semi-Pelagianæ heresis
 declaratione tanquam certa demonstravimus.

A quàm naturalis fructum voluntatis, per quod
 gratiam sibi ipsos parere ac dare posse, palam
 profiteri, formidabant. Hac igitur de causa,
 summo opere meriti illius dignitatem extenuan-
 do elevabant: quod nos subius loco suo decla-
 ravimus, & paulo post aliquid adhuc dicturi
 sumus. Recentiores verò non penetrantes car-
 dinem difficultatis, sine ullo scrupulo meritum
 in tali fide constituant, & velut Catholica
 doctrinæ caput liberrimè proferunt. Non
 enim animadvertunt, se naturæ viribus, gra-
 tiæ Christianæ meritum attribuere, ut gratia
 iam non sit gratia: atq; ita in illud roties pro-
 scriptum incidere, quod gratia secundum me-
 ritum datur.

NOTA LX.

*Meritum utriusque valde deprimunt; sed illi
 operum cum gratia factorum; hi ope-
 rum pure naturalium.*

Sed ex alio latere presbyteros Massilienses
 imitando, longe remotius quàm ipsi à ver-
 itate discedunt. Illi enim, ne gratiam gratui-
 tam actibus fidei & orationis, quos non sine
 gratia per arbitrii sui libertatem proferre se
 posse statuebant, letali vulnere percuterent,
 dum non gratis daretur, sed quibuscumq; exi-
 guis fidei & orationis meritis redderetur, me-
 ritum istorum actuum vehementissimè depres-
 serunt. Dixerunt enim fidem, orationem, pul-
 sationem suam, non esse condignam; esse tantum
 occasionem gratiæ conferenda; ne irrationabili
 munificentiæ Dei largitas, neve penitus dormienti aut
 morti otio dissoluta sua dona conferre videretur, esse
 colorem sub quo gratia daretur, atq; ideo gratiam
 Dei semper gratuitam perseverare. Quæ locè in Semi-
 Pelagianæ heresis declaratione diduximus.
 Eadem & similes phrasæ moderni illi Scho-
 lastici huiusmodi collegunt, ut meritum actuum
 naturalium, quos in fideles, faciendo viri us
 naturæ quod in se est, operantur, extenuando
 ceprimant. Nam ut nihil de illis loquar, qui
 eos olim dispositionem, vel proximam, vel re-
 motam ad gratiam vocavere, nostri de quibus
 agimus, qui istam phrasin ut injuriosam gra-
 tiæ declinarunt, dicunt eos non proprie mereri
 non reddere hominem dignum: esse tantum b sub-
 occasionem ad gratiam; esse & occasionem; & maxi-
 me de eorum, ut misericordiam in eos effundat:
 e in fallibili lege dare gratiam, hanc legem dandi
 gratiam esse rationi maxime consentaneam, quam
 Pater cum Christo inierit: alioquin qua ratio-
 ne verum erit, Deum velle omnes homines salvos fieri
 Videri quippe incredibile & INDICTIONVM infinita
 Dei clementia contrarium. Quæ sane longè lucu-
 lentiora sunt epitheta, quàm quibus paulo ante
 Callianus usus est. Nam quid est meritum de
 congruo, nisi id propter quod DECRET gratiam
 dari à Deo, & non dari Deo indignum est?
 Nec enim quisquam sanus Catholicus dixerit,
 indignum esse Dei clementia, si peccatoris cu-
 jusquam etiam Christiani preces non exaudit,
 sicut multarum preces non exaudit, in quibus
 tamen meritum de congruo constituitur solent.

Veruntamen quoddam Scholasticorum istorum
 exorbi-

lib. de dono
 prof. cap. 17
 vide lib. 8.
 de her. Pelag.
 cap. 20.

Vide lib. 2.
 de her. Pelag.
 cap. 27.

Cass. lib. 12.
 in ju. cap. 17.
 Lond.
 Collat. 13.
 ibi.
 vide lib. 8.
 de her. Pelag.
 cap. 17.

Leff. de gra-
 effici in
 append. ad c.
 v. n. 30.
 b. Cap. 10.
 n. 3. & 4.
 e. lib. n. 2.
 d. lib. n. 3.
 e. Molina
 apud L. eff.
 app. ad c. 10.
 n. 35.
 a. r. d. 10.
 1014.

NOTA LIX.

*Meritum agnoscunt pariter in initio fidei;
 illi inveni, hi palam.*

Iam verò & alia nonnulla doctrinæ capita
 sunt, in quibus Massilienses atque recentio-
 res vel omnino pares sunt, vel si quo discre-
 pant, illos illi exorbitationis enormitate mul-
 tum superant. Vtriusque in initio fidei, quod
 cum gratia Adami potèrati, seu suo qua non, li-
 beræ voluntati tribuunt, meritum agnoscunt.
 Nam illi dicunt, *conveniens esse pyrati, ut eo me-
 rito, quo voluerint & crediderint à suo morbo se posse
 sanari, & ipsius fidei augmentum, & totius sanitatis
 suæ consequantur effectum.* Cujus plura testimo-
 nia in eadem Epistola videre licet.

Recentiores id ipsum fidei meritum palam
 receperunt. Cum enim putent se veros actus
 ex gratia donante factos prædicare, quamvis
 non nisi naturalis libertatis scetus sint, nihil
 mirum, si etiam eos gratia meritorios esse fa-
 teantur.

Sed in hoc nonnulla discrepantia est, quod
 Massilienses inviti ad illam confessionem per-
 tracti sint; Videbant enim intelligendi perspi-
 caciâ, non aliud huiusmodi fidei initium esse,

bb

exorbi-